

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 stycznia 2020 r.

Pozycja 56

POSTANOWIENIE z dnia 22 listopada 2019 r. Sygn. akt Ts 139/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej T.M. w sprawie zgodności:

art. 33 § 2 zdanie 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.) z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 września 2018 r. (data nadania), T.M. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z wyboru, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

Postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 maja 2018 r. (sygn. akt [...]) – wskazanym w skardze jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie – oddalono wniesione przez skarżącego zażalenie na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z 19 stycznia 2018 r. (sygn. akt [...]), którym odmówiono skarżącemu dopuszczenia go do udziału w charakterze uczestnika w sprawie wyrażenia zgody na odstąpienie od obowiązku przetargowego trybu zawarcia umowy na dzierżawę nieruchomości gruntowych, stanowiących własność Gminy L.

W ocenie skarżącego zaskarżony art. 33 § 2 zdanie 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.) „uniemożliwia dopuszczenie do udziału w postępowaniu sądownoadministracyjnym – w terminie otwartym do złożenia wniosku o doręczenie wraz z uzasadnieniem odpisu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego stwierdzającego nieważność uchwały rady gminy podjętej w indywidualnej sprawie z zakresu administracji publicznej, w której nie toczyło się postępowania administracyjne – podmiotu, który zawarł z gminą umowę na podstawie zakwestionowanej uchwały” oraz „zamyka takiemu podmiotowi drogę do zaskarżenia wyroku naruszającego jego interes prawny”.

Przedmiotem zarzutu skargi jest naruszenie – wskutek zastosowania kwestionowanego w skardze przepisu, stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia – następujących konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego: prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji), zakazu ustawowego zamykania drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw (art. 77 ust. 2 Konstytucji), zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji) i demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w przepisach u.o.t.p. TK.

2. W ocenie Trybunału, badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisów u.o.t.p. TK.

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 maja 2018 r. (sygn. akt [...]) było ostatecznym orzeczeniem w sprawie objętej wniesioną skargą (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Dochowany został również trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK). Skarżący udokumentował datę doręczenia tego wyroku (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK). Poinformował również, że nie wniósł od niego nadzwyczajnego środka zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p. TK).

Skarga przedstawia stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK). Adekwatnie zarówno do treści orzeczenia wydanego w sprawie, jak i do zarzutów sformułowanych w skardze, określony został przedmiot zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Skarżący przedstawił także argumenty uprawdopodobniające zarzut naruszenia – wskutek zastosowania kwestionowanego przepisu – przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności (art. 53 ust. 1 pkt 2-3 u.o.t.p. TK). Skarga nie jest też oczywiście bezzasadna (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego adwokat, który załączył stosowne pełnomocnictwo szczególne (art. 44 ust. 1 i art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK. Dlatego na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK nadał skardze dalszy bieg.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.